

generálny advokát uvádza, že ponuky tretích predajcov a ponuky spoločnosti Amazon sú uverejňované jednotným spôsobom a všetky obsahujú logo Amazonu, poznamenáva, že v inzerátoch je **vždy spresnené, či tovar predávajú tretí predajcovia, alebo priamo spoločnosť Amazon.**

Samotná skutočnosť, že inzeráty spoločnosti Amazon a inzeráty tretích predajcov sú umiestnené vedľa seba, teda nemôže viesť k tomu, že bežne informovaný a primerane pozorný používateľ internetu môže vnímať označenia zobrazené v inzerátoch tretích predajcov ako **súčasť obchodnej komunikácie spoločnosti Amazon.** To isté platí aj na **doplňkové služby asistencie, skladovania a zasielania tovaru s označením zhodným s ochrannou známkou,** pri ktorých spoločnosť Amazon tiež aktívne prispela k tvorbe a uverejneniu ponúk na predaj.

Generálny advokát zastáva názor, že za týchto podmienok taký prevádzkovateľ internetovej platformy, akým je spoločnosť Amazon, **označenie nepoužíva.**

UPOZORNENIE: Súdny dvor nie je viazaný návrhmi generálneho advokáta. Úlohou generálnych advokátov je nezávisle navrhnúť Súdnemu dvoru právne riešenie veci, ktorá im bola pridelená. Sudcovia Súdneho dvora od tohto momentu začínajú v tejto veci poradu. Rozsudok bude vyhlásený neskôr.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

*Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.
Úplné znenie rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke*

*CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.
Obrazový záznam z prednesenia návrhov
je k dispozícii na „Europe by Satellite“.*

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 65/22

Luxemburg 26. apríla 2022

Rozsudok vo veci C-401/19
Poľsko/Parlament a Rada

Povinnosť poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu kontrolovať obsah, ktorý si užívatelia želajú nahrať na svojich platformách pred ich šírením verejnosti, je zabezpečená primeranými zárukami, aby sa zaručila jej zlučiteľnosť s právom na slobodu prejavu a na informácie

Súdny dvor zamietá žalobu podanú Poľskom proti článku 17 smernice o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu

V článku 17 smernice 2019/790 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu³ (ďalej smernica) sa stanovuje zásada, že poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu (tzv. web 2.0) sú priamo zodpovední, ak používatelia ich služieb nezákonne nahrajú predmety ochrany (diela atď.). Príslušní

poskytovatelia však môžu byť od tejto zodpovednosti oslobodení. Na tento účel sú v súlade s ustanoveniami tohto článku 17⁴ najmä povinní aktívne monitorovať obsah nahraný používateľmi, aby sa zabránilo sprístupneniu predmetov ochrany, ktoré si nositelia práv neželajú sprístupniť na týchto službách.

Poľsko podalo na Súdny dvor žalobu o neplatnosť článku 17 smernice 2019/790. Podľa žalobcu tento článok porušuje slobodu prejavu a právo na informácie zaručené Chartou základných práv Európskej únie (ďalej charta).⁵

Rozsudkom z dnešného dňa **Súdny dvor žalobu Poľska zamietol.**

Súdny dvor najskôr uvádza, že na to, aby mohli byť poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu oslobodení od zodpovednosti stanovenej v článku 17 smernice 2019/790,

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/790 zo 17. apríla 2019 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu a o zmene smerníc 96/9/ES a 2001/29/ES (Ú. v. EÚ L 130, 2019, s. 92).

⁴ Pozri článok 17 ods. 4 písm. b) a článok 17 ods. 4 písm. c) na konci smernice 2019/790.

⁵ Článok 11.

sú de facto povinní vykonať predchádzajúcu kontrolu obsahu, ktorý používatelia chcú na svojich platformách nahráť, pokiaľ získali od nositeľov práv relevantné a nevyhnutné informácie na tento účel. Okrem toho na to, aby poskytovatelia mohli vykonať takúto predchádzajúcu kontrolu, sú v závislosti od počtu nahrávaných súborov a dotknutého druhu predmetu ochrany povinní využívať automatické nástroje na rozpoznávanie a filtrovanie. Podľa Súdneho dvora predchádzajúca kontrola a filtrovanie môžu viesť k obmedzeniu dôležitého prostriedku online šírenia obsahu. Za týchto podmienok **režim osobitnej zodpovednosti zavedený smernicou pre poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu zahŕňa obmedzenie výkonu práva na slobodu prejavu a na informácie používateľov týchto služieb zdieľania.**

Pokiaľ ide ďalej o odôvodnenie takéhoto obmedzenia a osobitne jeho proporcionality vzhľadom na legitímny cieľ sledovaný článkom 17 smernice 2019/790 spočívajúci v ochrane duševného vlastníctva, Súdny dvor uvádza po prvé, že **normotvorca Únie** na to, aby zabránil riziku, ktoré predstavuje najmä používanie nástrojov automatického rozpoznávania a filtrovania pre právo na slobodu prejavu a na informácie používateľov online služieb zdieľania obsahu, **stanovil jasnú a presnú hranicu, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré možno prijať alebo vyžadovať** pri vykonávaní povinností stanovených v tomto ustanovení, a to **najmä vylúčením opatrení, ktoré pri nahrávaní filtrujú a blokujú oprávnený obsah.** V tomto kontexte pripomína, že systém filtrovania, ktorý by nemusel dostatočne rozlišovať medzi nezákonným a oprávneným obsahom, takže jeho používanie by mohlo viesť k blokovaniu komunikácie s oprávneným obsahom, by bol nezlučiteľný s právom na slobodu prejavu a na informácie a nebol by v súlade s primeranou rovnováhou medzi týmto právom a právom duševného vlastníctva. Po druhé článok 17 smernice 2019/790 stanovuje, že používatelia týchto služieb budú vnútroštátnym právom oprávnení nahrávať a sprístupňovať obsah, ktorí vytvorili, napríklad na účely paródie alebo pastiša, a že budú informovaní prostredníctvom poskytovateľov uvedených služieb, že môžu používať diela a iné predmety ochrany na základe výnimiek alebo obmedzení autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom stanovených v práve Únie. Po tretie podľa článku 17 zodpovednosť poskytovateľov týchto služieb za zabezpečenie nedostupnosti určitého obsahu môže byť vyvolaná len pod podmienkou, že im dotknutí nositelia práv poskytnú relevantné a potrebné informácie týkajúce sa

tohto obsahu. Po štvrté uvedený článok 17 spresňuje, že jeho uplatnenie nezakladá žiadnu všeobecnú povinnosť monitorovať, čo znamená, že poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu nemôžu byť povinní predchádzať nahrávaniu a sprístupneniu obsahu verejnosti, ktorého konštatovanie neoprávnenej povahy by si vyžadovalo z ich strany samostatné posúdenie obsahu vzhľadom na informácie poskytnuté nositeľmi práv, ako aj prípadné výnimky a obmedzenia autorského práva. Po piate tento istý článok 17 zavádza viaceré procesné záruky, ktoré chránia právo užívateľov týchto služieb na slobodu prejavu a na informácie v prípadoch, keď by napriek zárukám stanoveným v týchto ustanoveniach poskytovatelia týchto služieb omylom alebo bezdôvodne blokovali oprávnený obsah.

Súdny dvor z toho vyvodil, že **povinnosť poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu kontrolovať obsah, ktorý si užívatelia želajú nahráť na svojich platformách pred ich šírením** na verejnosti, ktorá vyplýva z osobitného režimu zodpovednosti zavedeného smernicou, **bola normotvorcom Únie zabezpečená primeranými zárukami, aby sa zabezpečilo dodržiavanie práva na slobodu prejavu a na informácie používateľov týchto služieb,** ako aj primeraná rovnováha medzi týmto právom na jednej strane a právom duševného vlastníctva na strane druhej. Členským štátom pri preberaní článku 17 smernice do svojho vnútroštátneho práva však prináleží dbať na to, aby vychádzali z výkladu tohto ustanovenia, ktorý umožňuje zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými chartou.

UPOZORNENIE: Žalobou o neplatnosť sa možno domáhať zrušenia aktov inštitúcie Únie, ktoré sú v rozpore s právom Únie. Za určitých podmienok môžu členské štáty, európske inštitúcie a jednotlivci podať žalobu o neplatnosť na Súdny dvor alebo na Všeobecný súd. Ak je žaloba dôvodná, akt sa zruší. Dotknutá inštitúcia je povinná vykonať nápravu, pokiaľ ide o prípadnú právnu medzeru, ktorá vznikla v dôsledku zrušeného aktu.

*Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.
Úplné znenie rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke*

*CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.
Obrazový záznam z prednesenia návrhov
je k dispozícii na „Europe by Satellite“.*